

Arrest

nr. 122 346 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEVRIENDT, die *loco* advocaat C. ALEXANDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 16 juli 2012 te Macedonië in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 26 januari 2013 dient verzoekster een aanvraag in om, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 juli 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 19 juli 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26/01/2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze ontoereikend zijn. Immers, er werd een attest voorgelegd van de Fod Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan, de heer [L. F.] een inkomensvervangende- en een integratietegemoetkoming ontvangen heeft voor de periode 01/01/2012 tot 31/12/2012. Het gemiddelde maandbedrag bedraagt ongeveer 1034 euro. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor hem alleen maar net boven deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bovendien staat op het attest van de Fod Sociale Zekerheid dat de Belgische onderdaan recht heeft op de tegemoetkomingen voor de periode 01/01/2012 tot 31/12/2012. Het is dus onduidelijk of deze tegemoetkoming ook in 2013 wordt uitbetaald. Bijgevolg is het onmogelijk om de situatie betreffende de bestaansmiddelen op heden als voldoende te evalueren.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Er kan bij analogie verwezen worden naar de beslissing nr 78.310 dd 29/mrt 2012 van Uw Raad waarbij overwogen werd dat krachtens artikel 42 § 1 tweede lid Vreemdelingenwet verwerende partij in zo'n geval een behoeftenanalyse moet doen

Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Wat betreft de familie [L.] is duidelijk dat de financiële middelen van de vader ruimschoots volstaan.

Op dit punt heeft verweerster haar beslissing niet gemotiveerd

Nergens blijkt uit de motieven dat de behoeftenanalyse werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42 § 1 tweede lid , noch een motivering over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar familie om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden

Verzoekster legt de bewijzen voor, niet enkel van de invaliditeitsuitkering van haar Belgische echtgenoot, maar tevens van deze van het gehele gezin waarin zij verblijft, samen met haar echtgenoot.”

3.2. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de echtgenoot van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Er dient te worden aangenomen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een vermoeden dat is voldaan aan de voorwaarde dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het betreft aldus een referentiebedrag doch geen bedrag onder hetwelk de gezinshereniging automatisch niet wordt toegestaan. Indien de inkomsten niet stabiel, toereikend en regelmatig zijn, heeft de wetgever in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet voorzien dat een behoeftenanalyse dient te worden doorgevoerd.

In casu weigert verweerder aan verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat niet is aangetoond dat haar Belgische echtgenoot die zij wenst te vervoegen, overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Verweerder stelt dat het inkomen van de Belgische echtgenoot uit een inkomensvervangende en een integratietegemoetkoming veel te laag is om een minimum aan waardigheid te garanderen voor hemzelf en verzoekster waardoor zij het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hierbij wordt erop gewezen dat de armoederisicogrens in België voor een alleenstaande 1000 euro bedraagt en het inkomen van de Belg maar net boven deze armoederisicogrens ligt. Daarnaast motiveert verweerder dat het voorgelegde attest van de FOD Sociale Zaken enkel stelt dat er recht is op de tegemoetkomingen voor de periode van 1 januari 2012 tot 31 december 2012, waardoor het onduidelijk is of de tegemoetkoming ook in 2013 nog wordt uitbetaald en het onmogelijk is om de situatie betreffende de bestaansmiddelen op heden als voldoende te beschouwen.

Verzoekster betwist als dusdanig de motivering niet dat de inkomsten van haar Belgische echtgenoot op zich genomen niet toereikend zijn in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, nu zij niet volstaan om zowel verzoekster als haar echtgenoot een minimum aan waardigheid te garanderen en te voorkomen dat zij ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel. Wel betoogt zij dat verweerder, bij de beoordeling of er sprake is van toereikende bestaansmiddelen die *in casu* kunnen volstaan om in de behoeften van het echtpaar te voorzien zonder dat zij ten laste vallen van de openbare overheden, tevens rekening diende te houden met de inkomsten waarover haar schoonvader beschikt.

Wat de inkomsten van verzoeksters schoonvader betreft, merkt de Raad allereerst op dat verzoekster in dit verband bij haar aanvraag geen stukken heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat ook niet blijkt dat verweerder hiermee rekening kon houden of hierover kon of diende te motiveren. Daargelaten de vraag of deze inkomsten nuttig voor het eerst in huidige procedure kunnen worden aangebracht, dient verder in ieder geval te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de stukken die verzoekster thans bij haar verzoekschrift voegt blijkt dat zij en/of haar echtgenoot kunnen beschikken over de inkomsten van haar schoonvader. Zo legt verzoekster thans enkel stukken voor die aantonen dat haar schoonvader over bestaansmiddelen beschikt, doch legt zij geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat deze bestaansmiddelen aan verzoekster en/of haar echtgenoot ter beschikking staan. Het gegeven dat verzoekster en haar echtgenoot inwonen bij de (schoon)vader doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er kan dan ook in geen geval worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte bepaalde bestaansmiddelen waarover verzoeksters echtgenoot beschikt niet in rekening heeft genomen.

Waar verzoekster verder voorhoudt dat verweerder ten onrechte geen behoeftenanalyse heeft doorgevoerd conform artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad het volgende op.

Allereerst stelt de Raad vast dat een van de motieven op grond waarvan wordt besloten dat onvoldoende bestaansmiddelen blijken, het motief is dat verzoekster geen stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar echtgenoot ook in 2013 nog recht heeft op de door hem in 2012 ontvangen tegemoetkomingen. Verweerder geeft aan dat aldus op het ogenblik van het nemen van de bestreden

beslissingen niet kon worden vastgesteld dat er sprake is van toereikende bestaansmiddelen. Op geen enkele wijze betwist verzoekster deze motivering. Op grond van deze motivering – die inhoudt dat verzoekster naliet aan te tonen dat de Belgische echtgenoot ook in 2013 nog gerechtigd is op de door hem in 2012 genoten tegemoetkomingen – blijkt niet dat een behoeftenanalyse zich nog opdrong. In de situatie dat de bestaansmiddelen onbestaande zijn, of geen actuele bestaansmiddelen zijn aangetoond, en deze dus noodzakelijkerwijze onvoldoende zijn om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, bestaat er geen grond om op concrete wijze de bestaansmiddelen van het gezin te bepalen in het licht van de eigen behoeften (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

In ieder geval dient daarnaast ook te worden vastgesteld dat verweerder, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat de bestaansmiddelen uit de tegemoetkomingen van haar echtgenoot lager liggen dan *“honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”*. Verweerder stelt in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden immers ook nog als volgt: *“Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor hem alleen maar net boven deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen”*. Aldus dient te worden vastgesteld dat verweerder – na te hebben vastgesteld dat voormelde grens niet werd bereikt – *in concreto* heeft aangegeven waarom hij van oordeel is dat de bestaansmiddelen van 1034 euro niet volstaan om te voorkomen dat verzoekster ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel. Hij geeft immers aan dat de Belgische echtgenoot maar net voldoende bestaansmiddelen heeft om zelf een bestaan met een minimum aan waardigheid te garanderen. Uit deze toelichting blijkt dat verweerder wel degelijk de vereiste behoeftenanalyse heeft doorgevoerd. Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat verweerder aldus geen redelijke invulling heeft gegeven aan de hem in artikel 42 van de Vreemdelingenwet opgelegde verplichting. Het enkele gegeven dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar het artikel 42 van de Vreemdelingenwet vermag geen afbreuk te doen aan de voorgaande vaststelling dat wel degelijk werd overgegaan tot een behoeftenanalyse.

In artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de Raad voorts lezen dat verweerder *“de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* in aanmerking moet nemen bij zijn onderzoek. Uit deze wetsbepaling blijkt echter niet dat verweerder rekening moet houden met inkomsten die niet kunnen worden toegerekend aan de burger van de Unie – in voorliggende zaak een Belgische onderdaan – of de persoon die hem vervoegt. Het begrip *‘familielid’* in de zin van voormelde bepaling dient te worden begrepen in het licht van de vermelde categorieën van familieleden zoals gedefinieerd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet die de burger van de Unie wensen te vervoegen. Er blijkt aldus niet dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet werd geschonden waar geen rekening werd gehouden met de inkomsten van de schoonvader, die bovendien ook niet voorlagen bij het bestuur.

De Raad merkt in dit verband ten slotte op dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 78 310 van 29 maart 2012. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigerde in de desbetreffende zaak het recht op verblijf van meer dan drie maanden wel louter op grond van het gegeven dat de gestelde grens van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 2 mei 2002 betreffende het recht om maatschappelijke integratie niet werd bereikt en dit zonder een behoeftenanalyse door te voeren. Los van het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben, dient de Raad aldus op te merken dat de feiten die aan de grondslag van dit arrest lagen niet gelijkaardig zijn aan deze in de huidig voorliggende zaak.

De Raad stelt vast dat verzoekster aan de hand van haar betoog niet aannemelijk maakt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen. Hij toont evenmin aan dat verweerder heeft gehandeld in strijd met de bepalingen van artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS